



**IPS CIPRIAN**

**ARHIEPISCOPUL BUZĂULUI ȘI VRANCEI**

**CUVÂNT PASTORAL LA PRAZNICUL NAȘTERII  
DOMNULUI, 2020**

## **Pruncul dumnezeiesc – mângâierea creștinilor**

**† C i p r i a n**

*prin harul lui Dumnezeu*

*Arhiepiscop al Buzăului și Vrancei*

*Cinstitului nostru cler, cinului monahal*

*și dreptcredincioșilor creștini din Eparhia noastră,*

*har și pace de la Dumnezeu, iar de la noi, părintească binecuvântare!*

**Preacuvioși și Preacucernici Părinți,**

**Iubiți frați și surori în Domnul,**

În cuvântul pastoral de anul trecut, îmi exprimam speranța și vă îndemnam să puneți în inimile fraților voastre „*hotărâre statornică pentru anul următor, ca, la același praznic al Nașterii Domnului, să ne bucurăm de amintirea unui an încheiat cu fapte ale iubirii creștine, în care pacea, dragostea și armonia să fi fost virtuțile principale ale neamului nostru, bine știind că schimbarea de obște începe cu schimbarea fiecăruia dintre noi*”. Conștientizând pericolul dezbinării dintre frați și multele neazuri ce s-au abătut asupra noastră din pricina acestui mare flagel, simțit și trăit cu profundă durere, îndeosebi pe parcursul ultimilor cinci ani, m-am străduit să vă tâlcuiesc, cu argumente biblice și patristice, semnificația teologică a Întrupării în istorie a Cuvântului lui Dumnezeu, din perspectiva filantropiei Preasfintei Treimi, tocmai pentru a vă arăta cât de mult ne-a iubit pe noi Dumnezeu, în pofida grozăviei păcatelor de tot felul în care se afla scufundată omenirea, în urmă cu două milenii. Atunci *a binevoit Dumnezeu să-L trimită în lume pe Însuși Fiul Său Cel Unul-Născut* (cf. Ioan 3, 16), ca să-Și jertfească viața *pentru răscumpărarea noastră din blestemul Legii* (cf. Galateni 3, 13) și, mai ales, pentru restaurarea comuniunii de iubire cu Părintele ceresc, ce fusese întreruptă, cândva, în zorii creației văzute, din pricina întreitului păcat adamic, manifestat prin lăcomie, mândrie și neascultare. Și, de vreme ce ne-am botezat în numele lui Hristos și am devenit *fii ai lui Dumnezeu după har* (cf. Ioan 1, 12) și *mădulare vii ale Trupului Său răstignit și înviat* (cf. I Corinteni 12, 27), adică membri ai Sfintei Sale Biserici, Mântuitorul așteaptă din partea noastră să ne trăim viața cu demnitate creștină, în iubire jertfelnică unii față de alții, mărturisind dreapta credință prin facerea de bine și cultivând *pacea, bunătatea, blândețea, frățietatea și solidaritatea cu aproapele aflat în suferință* (cf. Galateni 5, 22-23), pentru că numai atunci *când sunt frații în unire* pot fi realizate proiecte frumoase, durabile și de folos nouă și urmașilor noștri.

Însă nimeni nu și-a imaginat că anul pe care îl așteptam va fi marcat, la nivel planetar, de un fenomen inedit și inexplicabil generațiilor actuale, ce va rămâne adânc întipărit în conștiința umană, și anume *pandemia de coronavirus*, care avea să pună la încercare tăria în credință a tuturor oamenilor, indiferent de religie, inclusiv pe cea a creștinilor ortodocși din România anului 2020. Deși apăruseră anumite semne de îngrijorare încă din luna noiembrie 2019, pătrunderea și în țara noastră a acestui microorganism invizibil, periculos și necruțător ne-a luat prin surprindere, găsindu-ne totalmente nepregătiți în a-i face față, din punct de vedere sanitar, în ciuda faptului că personalul medical din țara noastră a beneficiat de o pregătire profesională corespunzătoare, pentru îndeplinirea misiunii asumate, aceea de îngrijire a sănătății oamenilor. Am experimentat cu toții „exilul babilonic” determinat de pandemie, înțeles ca izolare la domiciliu a tuturor cetățenilor, ca urmare a măsurilor restrictive severe impuse de autoritățile statului, în lunile martie și aprilie, cu scopul de a limita răspândirea temutului virus și, respectiv, consecințele contaminării cu acesta. Iar din punct de vedere spiritual, ne-am străduit să intensificăm rugăciunea, pentru noi și pentru aproapele nostru, îndeosebi în perioada Postului Mare, întărindu-ne unii pe alții cu speranța ieșirii din „exil” și cu credința că Mântuitorul Iisus Hristos, Cel ce a biruit moartea pe Crucea Golgotei și a zdrobit puterea celui rău, prin Sfânta Sa Înviere, ne va ajuta să depășim toate greutățile apărute în acest context și, mai ales, să biruim, la rândul nostru, panica, spaima și frica de moarte, ce ne-au tulburat în mod constant pacea socială și liniștea sufletească, timp de aproape zece luni.

A fost necesară o mobilizare a tuturor categoriilor profesionale cu responsabilități în buna chivernisire a treburilor obștești cotidiene, dintre care cea mai expusă pericolului a fost comunitatea medicilor, a asistenților medicali și a ostenitorilor din domeniul sanitar, a căror misiune este încă departe de a se fi încheiat. În aceste circumstanțe, Biserica Ortodoxă Română a făcut încă o dată dovada vocației și identității sale de „*mamă spirituală a neamului românesc*”, împletindu-și slujirea sacerdotală din sfintele lăcașuri cu lucrarea social-filantropică, de sprijinire concretă a instituțiilor sanitare și a oamenilor săraci sau abandonați, aflați realmente în situații dificile, cărora le-a oferit hrană, medicamente, îmbrăcăminte sau aparatură medicală, îndeosebi în primele trei luni de pandemie, activități caritabile ce au presupus cheltuieli financiare pe măsură, din partea centrelor eparhiale, a parohiilor și mănăstirilor din cuprinsul Patriarhiei Române. Încât, din perspectiva săvârșirii faptelor concrete de milostenie, la nivel instituțional și individual, ne bucurăm că anul 2020 ce se apropie de final, în ciuda numeroaselor umbre de tristețe abătute asupra oamenilor, a fost, totuși, luminat de frumusețea faptelor de milostenie ale românilor sensibili și generoși, drept pentru care Îi mulțumim lui Dumnezeu că ne-a învrednicit să împlinim, după putință, îndatoririle creștinești față de aproapele nostru, bolnav, necăjit și întristat.

Cât despre pacea socială și armonia cooperării firești, obligatorie în situații de criză sanitară, din nefericire, nu putem face aceleași afirmații. În primul rând, suferința fizică și psihică pe care au trăit-o în spitale nenumărați semeni ai noștri, din pricina îmbolnăvirii de COVID-19, soldată cu decesul a mii de oameni, a produs multă întristare și îngrijorare, în rândul tuturor românilor, care, în cele din urmă, au înțeles că inamicul cu care ne confruntăm este unul real, atipic, invizibil și irațional, că acesta „lovește fără milă și fără discriminare” oriunde întâlnește vulnerabilități, ceea ce înseamnă că respectarea măsurilor minimale de igienă sanitară și de profilaxie în fața unei eventuale contaminări, prin purtarea măștii de protecție și păstrarea unei distanțe fizice față de omul de lângă noi, nu este doar o obligație legală, ci, mai curând, expresia respectului și dragostei creștine față de acesta. Iar din acest

punct de vedere, ne exprimăm bucuria că dreptcredincioșii noștri creștini au înțeles corect apelul ierarhilor și preoților cu privire la necesitatea respectării noilor îndatoriri, și le-au asumat cu maximă responsabilitate și au demonstrat tuturor că **ordinea și disciplina sunt proprii și Bisericii Ortodoxe**, motiv pentru care îi felicităm și le mulțumim, încă o dată.

Încât deciziile autorităților de stat de a limita, în mod discriminatoriu, participarea credincioșilor ortodocși la cele trei mari pelerinaje din Moldova, Muntenia și Dobrogea, prilejuate de sărbătorirea Sfintei Cuvioase Parascheva la Iași, a Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou la București și a Sfântului Apostol Andrei la Peștera ce-i poartă numele din județul Constanța, au fost neinspirate și de natură să provoace nemulțumiri și incidente sociale, de care nimeni nu avea nevoie, mai ales într-un astfel de context, când rugăciunea și procesiunile cu icoane și moaște de sfinți, pentru însănătoșirea celor bolnavi, sunt și trebuie să fie privite ca mijloace spirituale complementare și necesare luptei zilnice duse de personalul medical cu virusul ucigător. De bună seamă, medicii și asistenții din spitale fac tot ce le stă în putință pentru a salva cât mai multe vieți omenești, dar ei înșiși conștientizează că, fără ajutorul lui Dumnezeu, nu-și pot duce la bun sfârșit misiunea încredințată. Nu tăgăduim faptul că știința medicală, grație ultimelor descoperiri și a performanțelor sale în cercetare, poate salva viața biologică a unui om ce suferă de o boală trupească, dar tot atât de adevărat este că aceasta nu ne poate salva de la moartea spirituală, care înseamnă despărțirea sufletului de Dumnezeu, ceea ce pentru un credincios ar fi o tragedie existențială. Singurul Care a învins moartea o dată pentru totdeauna, oferind omului șansa de a trăi veșnic în Împărăția lui Dumnezeu, și Care are puterea de a tămădui orice boală și orice neputință provocată de orice fel de virus este Hristos Domnul, Doctorul prin excelență al sufletelor și al trupurilor noastre, Izvorul și Dătătorul vieții veșnice. Prin urmare, ființa umană, fiind alcătuită din trup și suflet, are nevoie atât de oxigenul din aer, pentru respirația plămânilor, necesară vieții biologice, cât și de oxigenul spiritual, înțeles ca energie divină sau har dumnezeiesc împărtășit creștinului care se roagă *cu inimă înfrântă și smerită*, iar rugăciunea este *respirația sufletului*, după Fericitul Augustin, absolut indispensabilă vieții duhovnicești, fără de care *omul creat de Dumnezeu după chipul Său* (Facerea 1, 27) nu poate trăi cu adevărat. Dar și numai cu rugăciunea, creștinul autentic nu se simte împlinit, deoarece, fiind legat organic de Biserica lui Hristos Cel răstignit și înviat, are nevoie de „medicamentul nemuririi”, adică de Sfântul Trup și Scumpul Său Sânge, pentru a trăi în chip deplin, aici și în veșnicie.

### **Dreptmăritori creștini,**

Prin mila și harul lui Dumnezeu, după cele 9 săptămâni ale stării de urgență, o perioadă de grea suferință sufletească, trăită atât de slujitorii sfințelor altare, cât și de dreptcredincioșii creștini, din pricina faptului că n-am putut să ne rugăm împreună în sfintele lăcașuri, începând cu Duminica a 5-a după Sfintele Paști, ne-am reluat slujirea liturgică, potrivit rânduielilor canonice bisericești, cu participarea firească a creștinilor la viața Bisericii, nutrind speranța că nu vom mai trece prin experiența nefastă, din punct de vedere duhovnicesc, a „bisericii goale de credincioși”. Iar marea sărbătoare spre care tânjeam cu toții, pentru tainica unire cu Fiul lui Dumnezeu întrupat în Persoana Mântuitorului Iisus Hristos, era praznicul de astăzi, pe care românii, oriunde s-ar afla, înțeleg să-l petreacă după datina strămoșească, în primul rând, în sfintele biserici, deoarece *Nașterea Domnului* sau *Crăciunul* este sărbătoarea bucuriei și a recunoștinței, **ziua în care Se naște duhovnicește, an de an, Pruncul dumnezeiesc, în sufletele credincioșilor conștienți și responsabili**

**de identitatea lor creștină**, pentru că așa dorește Dumnezeu, „*să lucreze pururea și în toți taina Întrupării Sale*”[1].

Cu inimile îndurerate de pierderea multor persoane dragi, jertfite pe frontul medical al luptei cu virusul SARS-CoV-2, dar și cu sufletele pline de speranță în Pronia divină, ne-am pregătit duhovnicește, prin post, rugăciune și fapte bune, prin pocăință și mărturisirea păcatelor, pentru întâmpinarea Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu, Care, din iubire infinită față de oameni, „*la plinirea vremii*” (Galateni 4, 4), „*S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi*” (Ioan 1, 14), coborând în chip smerit în peștera Bethleemului, pentru ca, mai apoi, să ne înalțe pe toți la ceruri, așa cum reiese dintr-o cântare liturgică: „*Din înălțimea cerului, Împăratul vine la noi, din curata Fecioară, Dumnezeu fiind, dar în vremea din urmă Cuvânt întrupat; ca să cheme la Sine din stricăciune pe omul zidit întâi*”[2].

Desigur, anul acesta este cu totul diferit de cei precedenți, comparabil, poate, doar cu anii de război, dar și atunci, creștinii găseau în adâncul sufletului lor resursele necesare pentru a se bucura de sărbătoarea Crăciunului. Acum, din pricina atacurilor neconținute ale acestui inamic invizibil și „neobosit”, care a umilit întreaga lume, în frunte cu „preaputernicii ei conducători”, se cuvine să fim totdeauna vigilenți, inclusiv în zilele de sărbătoare, dar, totodată, să avem grijă *să nu ne întristăm ca cei ce nu au nădejde* (cf. I Tesaloniceni 4, 13), ci să fim încrezători și bucuroși de faptul că **Fiul lui Dumnezeu vine la noi și în vreme de pandemie**, dorind să-și facă sălaș în sufletele noastre și *să-și reînnoiască chipul imprimat în ființa noastră* (cf. Galateni 4, 19), prin Taina Sfântului Botez. Chiar dacă sărbătoarea Nașterii Domnului n-a putut fi vestită prin colindele copiilor, cu același entuziasm ca în anii precedenți, stă în puterea și voința noastră, ca fii ai lui Dumnezeu după har, pecetluiți cu numele lui Hristos, să ne primenim sufletele și casele, să priveghem în rugăciuni și cântări duhovnicești în sfânta noapte de Crăciun, să participăm cu bucurie sfântă la Ospățul euharistic din sfintele biserici, împărtășindu-ne cu Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos, în ziua de prăznuire a Nașterii Sale, apoi să ne strângem toți membrii familiei în jurul mesei de Crăciun, cântând noi înșine colinde și cântări bisericești, prin care Îi mulțumim lui Dumnezeu-Tatăl, „*Părintele luminilor*”, de la Care ne vin „*toată darea cea bună și tot darul desăvârșit*” (Iacov 1, 17), pentru Darul neprețuit făcut întregii omeniri, în Persoana **Pruncului Iisus, speranța și mângâierea noastră în vremuri de restriște, fără de Care nu putem face nimic bun pe pământ** (cf. Ioan 15, 5).

Fiind, prin excelență, sărbătoarea familiei creștine, praznicul Nașterii Domnului, așteptat cu nerăbdare de toată suflarea creștinească, ostenită și împovărată de efectele dramatice ale pandemiei, este popasul duhovnicesc cel mai potrivit pentru a medita la binele pe care L-a făcut Părintele ceresc *fiilor neascultării lui Adam* (cf. Coloseni 3, 6) și de a-I mulțumi că, astăzi, „*ni S-a născut Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David*” (Luca 2, 11). Iar pentru acest bine imens făcut umanității, se cuvine să-i mulțumim, de asemenea, Maicii Domnului, cea mai curată ființă odrăslită de neamul omenesc, căreia Dumnezeu-Tatăl îi transmisese, prin solie cerească, *vestea cea bună* a nașterii lui Mesia, cerându-i acceptul de a coopera la împlinirea planului dumnezeiesc de izbăvire a oamenilor din robia păcatului, a stricăciunii și a morții, iar Sfânta Fecioară a avut înțelepciunea să rostească mântuitoarele cuvinte: „*Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!*” (Luca 1, 38). „*Și împreună cu cuvântul [ei, n.a.] – spune Sfântul Simeon Noul Teolog – a intrat întreg Cuvântul ipostatic și de o ființă al lui Dumnezeu și Tatăl în pântecele Fecioarei, și prin venirea și împreună-lucrarea Sfântului Său Duh, Cel de o ființă, a luat trup înzestrat cu minte și cu suflet, din*

*sângele curat al ei, și S-a făcut om. Aceasta este, deci, unirea de negrăit și nunta de taină a lui Dumnezeu; și așa s-a făcut schimbul lui Dumnezeu cu oamenii, unindu-Se în chip neamestecat cu ființa și cu firea noastră stricăcioasă și săracă Cel mai presus de fire și de ființă. Deci Fecioara a zămislit și a născut din două firi, în chip minunat, adică din dumnezeire și omenitate, pe Fiul Cel Unul, Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit, pe Domnul nostru Iisus Hristos, Care n-a stricat nici fecioria ei și nu S-a despărțit nici de sânul părintesc”[3].*

Se cuvine, totodată, să cinstim oștile îngerești, care, văzându-L pe Cel Atotputernic sub chipul unui Prunc plâpând, înfășat în scutece și culcat în iesle de animale, și neputând pricepe taina chenozei, adică actul de smerenie desăvârșită, prin care Fiul lui Dumnezeu S-a golit de slava Sa dumnezeiască, „chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om” (Filipeni 2, 7), s-au mulțumit să-L preamărească în imne de laudă pe Cel ce ține universul în palme, cântând: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14). Apoi, să ne bucurăm împreună cu păstorii din preajma Bethleemului, care, văzându-L și ei pe Pruncul dumnezeiesc culcat în iesle și ascultând de îngeri, au vestit tuturor oamenilor minunea Nașterii Domnului (cf. Luca 2, 16-17), ce avea să fie istorisită, an de an, de către urmașii lor, colindătorii din orice neam creștin, prin cuvinte simple, dar pline de conținut teologic, prin care este actualizat duhovnicește cel mai important eveniment din istoria umanității. „*Veniți, așadar, să ne bucurăm întru Domnul, povestind taina ce este de față – ne îndeamnă Sfântul Gherman, Patriarhul Constantinopolului. Zidul cel despărțitor acum cade; sabia cea de foc se îndepărtează; heruvimul nu mai păzește pomul vieții; iar eu mă împărtășesc din dulceața din rai, de la care m-am îndepărtat prin neascultare. Căci Chipul Cel neschimbat al Tatălui, Pecetea veșniciei Lui, înfățișare de rob primește, ieșind din Maica ce nu știe de nuntă, nesuferind schimbare: că a rămas ce era, Dumnezeu adevărat fiind, și a luat ce nu era, om făcându-Se, din iubire de oameni”[4].*

### **Iubiți fii sufletești,**

Sărbătoarea Crăciunului ne cheamă de fiecare dată să ne înnoim existența pământească, în perspectiva dobândirii mântuirii și a vieții veșnice. De aceea a venit Hristos în mijlocul nostru, ca să ne învețe să trăim frumos, în armonie cu poruncile evanghelice, în ascultare de Sfânta Sa Biserică și cu iubire față de semenii noștri, „pentru că dragostea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu” (I Ioan 4, 7).

Este adevărat că pandemia actuală a schimbat paradigma relațiilor dintre oameni și modul de viață cu care eram obișnuiți, însă, chiar și în asemenea condiții, este posibilă nașterea Pruncului dumnezeiesc în ieslea sufletelor noastre; este de ajuns să ne deschidem inimile și să ne arătăm disponibilitatea de a-L primi, cu credință și cu dragoste, și Domnul Hristos va picura balsamul mângâierii Sale peste rănile noastre pricinuite de „tâlharii veacului acestuia”, dându-ne puterea de a ne continua călătoria vieții pământești, dar și înțelepciunea de a înțelege că *Dumnezeu pe toate le lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe El* (cf. Romani 8, 28). Încât nu este o tragedie faptul că nu ați mai avut posibilitatea de a participa, ca în anii precedenți, la concerte, spectacole și alte manifestări publice organizate în această perioadă – care, oricum, erau artificiale și impregnate de spirit mercantil –, însă ar fi o mare neîmplinire să vă îndepărtați de sensul autentic al Crăciunului, lipsind sărbătoarea tocmai de Cel Care îi dă conținut, de Însuși Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat; *El pururea bate la ușa*



*inimilor noastre* (cf. Apocalipsă 3, 20), dorind să cineze împreună cu noi la Dumnezeiasca Liturghie, în casa lui Dumnezeu, adică în sfânta biserică, aici fiind locul în care *Se oferă pe Sine Însuși nu numai ca să-L vedem, ci chiar să ne atingem de El, să-L mâncăm și să-L primim înlăuntrul nostru*[5] sau, cum spune Sfântul Macarie Egipteanul, Dumnezeu „*S-a îmbrăcat în trup, pentru a deveni hrană duhovnicească*”[6] tuturor celor ce cred în El.

Așadar, să nu ne pierdem nădejdea și să nu ne lăsăm copleșiți de gânduri întunecate, induse de vrăjmașul diavol, ci să ne rugăm cu credință și stăruință lui „*Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor și a toată mângâierea, Cel ce ne mângâie pe noi în tot necazul*” (II Corinteni 1, 3-4). Să facem tot ce ne stă în putință pentru a ne păstra sănătatea mentală și spirituală, prin rugăciune și priveghere, prin citirea Sfintei Scripturi și a cărților cu conținut duhovnicesc, dar și prin *împărtășirea suferințelor cu cei dragi, rude și prieteni* (cf. Filipeni 4, 14), care, cu certitudine, ne pot ajuta să convertim frica în optimism și îndoiala în încredere în restaurarea deplină a sănătății. Totodată, să reflectăm la răbdarea în suferință a milioanele de martiri și mărturisitori ai Bisericii, din toate timpurile și din toate locurile, care nu s-au înfricoșat de chinurile la care au fost supuși, nici nu s-au lepădat de Hristos, din pricina bolilor trupesti dobândite în lagăre și în temnițe, ci și-au păstrat dreapta credință, cu luciditate și fermitate, până la sfârșitul vieții, fiind convinși că *nu pe pământ avem cetate stătătoare, ci în ceruri, și pe aceea trebuie să o căutăm* (cf. Evrei 13, 14). Urmându-le exemplul, să rămânem fideli Evangheliei Mântuitorului Iisus Hristos și să păstrăm legătura strânsă cu Sfânta Sa Biserică, pe care „*porțile iadului nu o vor birui*” (Matei 16, 18). Să nu cedăm ispitelor durerii și îndoielii cu care ne războiește vrăjmașul diavol, înfricoșându-ne cu acest virus, ci să ne ancorăm cu nădejde tare în Hristos Domnul, Cel ce a biruit moartea și pe diavol, prin puterea iubirii Sale jertfelnice, și ne-a dăruit viață veșnică.

În încheiere, vă îndemn să aveți grijă de frațiile voastre și să sporiiți în rugăciune și fapte bune, pentru că rugăciunea oferă pace sufletească și ne ajută să îndepărtăm frica de moarte, care este mai periculoasă decât orice boală. Să ne păstrăm calmul și să înfruntăm cu bărbăție și demnitate creștină greutățile și pericolele apărute în viața noastră, luând aminte la cuvintele de încurajare ale Mântuitorului: „*În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea*” (Ioan 16, 33), precum și la încredințarea pe care ne-o dă Sfântul Apostol Pavel, că *numai întru Hristos, Cel ce ne întărește* (Filipeni 4, 13), *vom putea birui ispitele, necazurile și încercările acestei vieți*. Cu aceste gânduri și îndemnuri părintești, Vă îmbrățișez în Hristos Domnul și vă doresc tuturor să petreceți sfintele sărbători ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Botezului Domnului cu sănătate și bucurie sfântă, iar Pruncul dumnezeiesc născut în ieslea Bethleemului „*să mângâie inimile voastre și să vă întărească la tot lucrul și cuvântul bun*” (II Tesaloniceni 2, 17). Amin.

**Sărbători fericite! Întru mulți și binecuvântați ani!**

Al vostru de tot binele doritor și către Hristos-Domnul rugător,

**† C i p r i a n**

**Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei**